

*Зі споду душі*

Кожне вимовлене слово – це частинка душі, яку можуть відчуті інші. Говорячи довго, натхненно, на емоціях – ніби вивертаєш душу навиворіт, з її споду випадають слова – неочікувані, не готові до того, щоб бути сказаними, – як старі фотографії в кінці альбому – не закріплені, не приклеєні до сіро-коричневих сторінок з цупкого паперу. Ті крайні фотографії – завжди якісь щемливі – вони не для перших сторінок – дбайливо обдуманих, і не для середини альбому – де фотооповідь лине хвилями часу... Вони в самому кінці альбому – там, де випадковий глядач не дивитиметься, бо, зазвичай, втомиться дивитися вже після третьої сторінки. Вони там, куди догортає тільки найрідніший, найближчий – той, кому дійсно цікаво побачити і почути історію. Зі споду на нього чекатимуть оті сором'язливі світлини, які бережуть найінтимніші моменти – трохи недоладні, ледь розмиті, для стороннього ока нічим не примітні, а для власника – такі дорогі...

Поговори з людиною – доторкнешся її душі. Слова нічого не важать, але так багато означають. Справжні слова – зі споду душі – рідною мовою... їх видно... Говориш – і бачиш: слово соковите, повне, на сонці міниться усіма барвами веселки. Чужорідне вишукуєш у пам'яті, допасовуєш за змістом – воно прозоре, щоб його побачити – мусиш викласти на папір, бо воно фону потребує для втілення, а свої слова – летять вільно, одне по одному чіпляючись, наче за руки беруться – легенько так. Тому найсокровенніше завжди кажуть рідною мовою – у коханні не зізнаються на десятках мов, колискові мати співає мовою роду, щиро пробачення просять тільки рідною мовою. Така вона – людська природа: правда, любов, сни і мрії – тільки рідною мовою звучать, тою, що в підсвідомості – із душі.

Душа невидима, але її можна почути – вона у рідному слові. Слово: нестримне, легке – чи натужно вимовлене, ледь чутне – чи таке, що може розколоти тишу неба навпіл – завжди важить. А слово, сказане рідною мовою – важить найбільше – бо тільки воно має право істини, право бути голосом душі.